

Juni 1976

Jm.

Journ.nr.F.afd.1975-260-66.

29. juni 1976.

Cirkulæreskrivelse om særlig adgang for brandvæsenets chauffører til at føre motorvogn med tilkøbt påhængsredskab.

(Til politiet).

Efter forhandling med Statens brandinspektion tillader justitsministeriet herved, at brandvæsenets chauffører, der er i besiddelse af førerbevis, der giver adgang til at føre stor lastmotorvogn (førerbevisbekendtgørelsens § 8, stk. 1, kategori C eller D), uden særlig prøve fører motorvogn, der tilhører brandvæsenet, med tilkøbt påhængsredskab med tilladt totalvægt på over 750 kg. Det er dog en betingelse, at påhængsredskabets tilladte totalvægt ikke overstiger 1.500 kg, og at motorvognens faktiske totalvægt er mindst 2 gange påhængsredskabets.

Jm.

Journ.nr.5.k.1975-945-165.

30. juni 1976.

Vedlagt fremsendes straffelovrådets og retsplejerådets betænkning (nr. 759/1976 - red.) om visse strafferetlige og civilretlige spørgsmål i forbindelse med arbejdskonflikter.

Betænkningen angår navnlig spørgsmålet om, i hvilket omfang de gældende strafferetlige regler vil kunne anvendes i tilfælde, hvor der foretages afspærring af en ejendom med henblik på at hindre andre i at færdes i lovligt ærinde til (eller fra) den pågældende ejendom.

Som det fremgår af betænkningen, jfr. navnlig side 38-46, vil en række af de tilfælde af afspærring, der vil kunne forekomme, være strafbare efter straffelovens § 260 om ulovlig tvang. Efter straffelovrådets opfattelse vil det imidlertid ikke være strafbart efter denne bestemmelse at opstille hindringer for indgang til (eller udgang fra) en ejendom i form af mure, hegn, træryttere eller andre fysiske genstande.

Straffelovens § 26o er efter straffelovrådets opfattelse heller ikke anvendelig i tilfælde, hvor en gruppe personer har taget opstilling på en sådan måde, at de virker afspærrende alene ved deres massive fysiske tilstedeværelse. Det forudsættes herved, at det af hele situationen fremgår, at der i tilfælde, hvor nogen gør forsøg på at passere, ikke kan påregnes at ske andet, end at de pågældende vil blive klar over, at dette ikke kan lade sig gøre, fordi de opstillede personer står fast uden åbning for passage.

Med henblik på de sidstnævnte tilfælde, hvor straffelovens § 26o ikke kan anvendes, har straffelovrådet overvejet, om disse tilfælde er strafbare efter bestemmelsen i normalpolitivedtægtens § 3. Som det fremgår af betænkningen side 43, er det straffelovrådets opfattelse, at denne bestemmelse må antages at omfatte de nævnte tilfælde af afspærring ved fysiske genstande eller opstilling af personer.

Det følger endvidere af det af straffelovrådet anførte, at bestemmelsen i normalpolitivedtægtens § 3 må antages at være anvendelig, uanset hvilken færdselsform der hindres ved den pågældende afspærring. Bestemmelsen vil således bl.a. omfatte afspærringer, der hindrer ind- eller udbringning af varer, selvom afspærringen ikke er til hinder for gående færdsel til eller fra ejendommen. Det følger endvidere af betænkningen, at bestemmelsen må antages at finde anvendelse, selvom afspærringen ikke ganske har udelukket, men dog har vanskeliggjort adgangen til (eller fra) ejendommen.

Det fremhæves tillige i straffelovrådets udtalelse side 35, at den udvidede handlefrihed, som antages at gælde i forbindelse med lovlige forsamlinger og demonstrationer, ikke kan antages at være af betydning for bedømmelsen af forsamlinger m.v., der blandt andet har som direkte formål at afspærre adgangen til (eller fra) en ejendom.

Justitsministeriet er enig i straffelovrådets ovennævnte synspunkter, og man anmoder Dem om at lægge den i betænkningen anførte fortolkning til grund ved anvendelsen af de nævnte bestemmelser i tilfælde af afspærring.

Særlig med henblik på bestemmelsen i normalpolitivedtægtens § 3 bemærkes, at det følger af det anførte, at denne bestemmelse ikke vil være til hinder for afholdelse af almindelige demonstrationer. Dette gælder også demonstrationer, der bevirker kortvarigere gener, herunder mindre afbrydelser af færdslen, midlertidig afspærring af adgangen til eller fra en

Juni 1976

ejendom eller lignende, når sådanne gener ikke er et tilsigtet led i afholdelsen af demonstrationen, men alene må betragtes som en akcessorisk eller typisk følge af demonstrationsdeltagernes samlede tilstedeværelse.

Jm.

Journ.nr. 3.k.1976-2001-293.

30. juni 1976.

I. Almindelige bestemmelser.

1. Ved den nye færdselslov er der givet politiet adgang til rutinemæssigt at kræve udåndingsprøver, uden at der foreligger mistanke om kørsel i spirituspåvirket tilstand. Efter lovens § 55, stk. 1, kan politiet til enhver tid kræve, at føreren af et køretøj eller en rytter foretager en udåndingsprøve. Denne bestemmelse træder i kraft den 1. juli 1976.

I forbindelse hermed har justitsministeriet udstedt en bekendtgørelse af 24. juni 1976 og cirkulære af 30. juni 1976 om udåndingsprøver efter færdselsloven. Disse forskrifter træder ligeledes i kraft den 1. juli 1976.

2. Udåndingsprøver kan kræves foretaget ikke blot samtidig med en almindelig trafikkontrol, men også i forbindelse med sædvanlig patruljering eller udøvelse af anden politimæssig virksomhed.

De personer, som på forlangende skal foretage en udåndingsprøve, er føreren af køretøj eller en rytter. Ordningen omfatter således f.eks. også knallertkørere, cyklister og førere af hestekøretøjer m.v.

Udåndingsprøve bør ikke kræves, hvis den pågældende er påvirket af spiritus i en sådan grad, at det er åbenbart, at blodprøve skal udtages. Det samme gælder, hvis den pågældende ikke er i stand til at medvirke til en udåndingsprøve, f.eks. på grund af tilskadekomst eller sygdom.

Selvom nedenstående betingelser for at kræve en udåndingsprøve ikke er til stede, er der ikke noget til hinder for, at en person frivilligt medvirker til prøven. Den pågældende bør dog i så fald udtrykkelig gøres opmærksom på, at han ikke har pligt hertil.